

Convenția nr. 2/1919 privind șomajul¹

(Proiect de convenție referitor la lipsa de lucru*)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea Națiunilor,

Convocată la Washington de către guvernul Statelor Unite ale Americii, la 29 Octombrie 1919,

După ce a hotărât să adopte diferite propuneri relative la mijloacele de prevenire a lipsei de lucru și de îndreptare a urmărilor sale, chestiunea formând al doilea punct din ordinea de zi a Conferinței ținută la Washington, și

După ce a hotărât ca aceste propuneri să fie redactate sub forma unui proiect de convenție internațională,

adoptă proiectul de convenție ce urmează a fi ratificat de către Membrii Organizației Internaționale a muncii, conform dispozițiilor Părții relative în muncă a Tratatului de la Versailles, din 28 iunie 1919, și a Tratatului de la Saint-Germain, din 10 Septembrie 1919:

Articolul 1

Fiecare Membru, care ratifică prezenta convenție, va comunica Biroului Internațional al Muncii, la intervale cât mai scurte posibil și care nu va trebui să depășească 3 luni, orice informație disponibilă, statistică sau de altfel, privitoare la lipsa de lucru, precum și toate informațiile asupra măsurilor luate sau ce se va lua în vederea luptei contra lipsei de lucru. Ori de câte ori va fi posibil, informațiile vor trebui să fie culese în așa fel încât comunicarea să se poată face în cele trei luni care urmează perioadei la care se raporta.

Articolul 2

1. Fiecare Membru, care ratifică prezenta convenție, va trebui să înființeze un sistem de birouri publice de plasare gratuita, pus sub controlul unei autorități centrale, se vor numi comitete, care vor trebui să cuprindă reprezentanți ai patronilor și ai lucrătorilor, și care vor fi consultate în tot ce privește funcționarea acestor birouri.

2. În cazul când exista birouri gratuite, publice și private, se vor lua măsuri pentru a se coordona operațiile acestor birouri după un plan național.

3. Funcționarea diferitelor sisteme naționale va fi coordonată de către Biroul Internațional al Muncii, de acord cu țările interesate.

¹ Legea votata de Adunarea Deputatilor la 28 martie 1921, iar de Senat la 15 aprilie 1921. Promulgata prin Decretul nr. 1990 /9 mai 1921, publicata in MO nr. 34/17 mai 1921

Articolul 3

Membrii Organizației Internaționale a Muncii, care vor ratifica prezenta convenție, și care au stabilit un sistem de asigurare contra lipsei de lucru, vor trebui ca, în condițiile hotărâte de comun acord între Membrii interesați, să ia dispozițiuni care să îngăduie lucrătorilor, aparținând unuia din acești Membri și lucrând pe teritoriul altuia, de a primi indemnități de asigurare egale cu acele luate de către lucrătorii care aparțin celui de al doilea Membru.

Articolul 4

Ratificări: dispoziții finale tip¹.

Articolul 5

Aplicarea în teritoriile nemetropolitane².

Articolele 6 și 7

Intrarea în vigoare imediat după înregistrarea a trei ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru ceilalți Membri la data la care s-a înregistrat ratificarea lor.

Articolul 8

Statele care ratifică convenția trebuie să-i aplice dispozițiile până cel târziu în aprilie 1921.

Articolul 9

Denunțare: de văzut paragraful 1 al dispoziției finale tip asupra denunțării¹.

Articolul 10

Examen în vederea primei revizuri: dispoziții finale tip¹.

Articolul 11

Texte având valoare: dispoziție finală tip¹.

